



# תורת אביגדור

פילפים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל  
מאת: ארי בן-עמי  
איורים: יוכבד גדל

פרשת חיי שרה

בתים קדושים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב  
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383



## פרשת חיי שרה בתים קדושים

זלמן חזר וטבל את המברשת בצבע והחל לגלגלה שוב הלוך וחזור על קיר חדר המגורים זו כבר לפעם האלף... "אוי, אבא," אמר זלמן, "זה כל כך משעמם! פעם הבאה אפשר אולי פשוט לשים טפטים במקום, כמו אצל סבא וסבתא? ובכלל, למה זה סוף העולם אם יש קירות קצת מלוכלכים וסדקים בצבע?"

"וואו," אמר אושר, אחיו הגדול של זלמן, "אתה היית דווקא ממש מרוגש, בשעה שהיינו בטמבור וקנינו את הצבע, המברשות והגלגלת."

"ככה זה תמיד," קראה אמא מהמטבח, שם עבדה יחד עם רבקי כשהן יחדיו מקלפות תפוחי אדמה. "כל דבר חדש, נראה מרגש בהתחלה. הנה, תשאלו את רבקי. לפני מספר דקות היא שאלה אותי אם היא יכולה לעזור ולקלף תפוחי אדמה."

"אבל זה נכון," אמר אושר. "זה לא ממש מרגש להיות תקוע בבית במשך כל היום, לצבוע קירות או לקלף תפוחי אדמה. בינתיים שימי, יוסי ומנדל וכל שאר החברים רוכבים בחוץ על האופניים. להיות בבית סתם כך כל הזמן זה די משעמם - למרות שהצבע שלו טרי."

"אז אולי," אמר אבא. "אולי זה חשוב להבין שזה לא סתם בית ישן ומשמעם. תדמינו לעצמכם שאנחנו צובעים את בית המקדש לכבוד החגים או שאמא ורבקי מכינות כעת תרומה לכוהנים לאכול. זה יכול להיות מדהים, לא?!"

"בעזרת השם זה יהיה," אמר זלמן. "אבל הבעיה היא שזה לא נכון. ראשית, אנחנו בכלל לא כוהנים, ושנית, אנו גרים בביתר ולא בירושלים. ודבר שלישי, כאן, זה בית משפחת רזניק ולא בית המקדש, ודבר רביעי-"

"אהה!" קרא אבא. "זכאן טמונה הטעות. כאן זה בית המקדש של רזניק, לא הבית של רזניק!"

"ממש מצחיק, אבא," אמרה רבקי. "לקרא לבית הפצפון שלנו בית המקדש לא ישנה את חווית קילוף תפוחי האדמה, זה לא יגרום לי לשום הנאה יתירה בענין."

"לא אמרתי שום דבר על הנאה. לא אמרתי גם בית התעסוקה של רזניק. אני אמרתי בית המקדש. מה שאת עושה כעת זה דבר חשוב מאוד! זה לא רק ביצוע תפקידים - את, למעשה עובדת בבית המקדש. וזו הסיבה שבפרשת השבוע כאשר שרה אמנו נפטרה, חז"ל אמרים לנו שזה היה כחורבן בית המקדש."

"בית המקדש?" שאל אושר. "אבל הם חיו באוהלים פשוטים! לא היה שום מזבח, שום מנורה וגם לא שולחן. זה היה סתם בית עם אנשים בתוכו - כמו... כמו הדירה שלנו."

"וזו בדיוק הנקודה", אמר אבא. "הרב אביגדור מילר מסביר ששרה אמנו, יחד עם האבות ושאר האימהות הקדושים, חיו בבתים רגילים בדיוק כמונו. אבל הם לא היו רגילים כלל. מכיון שהם הבינו שהם בונים את עם ישראל באוהלים שלהם! ולכן, כל מה שהם עשו בבתיהם היה חשוב - הכל היה חלק מעבודת השם!"



אבא המשיך, "הרב מילר אמר שאפילו הבישולים והניקיונות בבתי האבות הקדושים שלנו נעשו בכדי לעבוד את השם - כל פעולה, אפילו הפשוטה ביותר וכן כל תפקיד אף המשעמם ביותר, הם עשו עם הבנה שהכל הינו חלק מבנית בית יהודי ולכן זה היה מבחינתם כמו עבודה בבית המקדש!

"ותקשיבו לעוד משהו", אמר אבא, "הרב מילר אמר שכל אחד ואחד מהבתים היהודיים שווים ביניהם! כל בית בו מתגוררים יהודים בני תורה, החרדים לדבר השם, זהו בית בו גדל חלק מעם ישראל, מקום בו מתקיימים מצוות השם. אין משהו יותר חשוב להשם מהבתים שלנו. בדיוק כמו שהשם גר בבית המקדש, הוא מתגורר בינינו גם כן! מכיוון שאלו הבתים השלמים והיראים לדבריו - שבהם הוא הכי מתעניין, יותר מכל דבר אחר בעולם.

"אז הביטו סביב! כאבא, אני כמו הכהן הגדול. ואתם, הנכם כמו שני כהנים העוזרים לי בזמן העבודה. אין לנו צורך לדמיין זאת - זה למעשה קורה ומתרחש כאן ועכשיו! ואמא ורבקי העסוקות כעת במטבח בהכנת ארוחת הצהריים - הינן כעוד שתי כהנים המשרתים את השם בעבודתם בביתו הקדוש הזה!

"וככל יכולתנו, עלינו לזכור בזמן ביצוע כל פעולה ופעולה יומיומית, שאנו עושים את זה למען שמו, ולעובדו בלבב שלם - בדיוק כמו בבית המקדש, שם הכוהנים היו צריכים להזכיר לעצמם ולהתרכז בכל בזמן ביצוע העבודה הקדושה."

אושר המשיך לצבוע, אבל כבר כלל לא חש כל שעמום. "תודה אבא", הוא אמר. "מעולם לא שיערתי כמה חשובה ומיוחדת פעולה פשוטה זו של צביעת קיר בבית - יכולה להיות..."

## שבת שלום ומבורך!